

Egységes lelkesedéssel jegyezték a IV. Békekölcson a Tudományegyetem dolgozóit

A Magyar Népköztársaság Minisztertanácsa szeptember 30-án felhívással fordult a magyar néphez és a IV. Békekölcson jegyzésére hívta fel az ország dolgozóit. A kormánynyilatkozat óta hozott rendeletek mind a kormányprogram megvalósítását célozzák és közvetlenül szolgálják a szocializmus gazdasági alaptörvénye szerint a dolgozók anyagi és kulturális élet-színvonalának állandó emelését. Az intézkedések, — így a szeptember 6-i árszállítás — nyomán nagyobb lendületet vett a munka üteme az üzemekben, gyárakban, a szántóföldön és a hivatalokban is. Újabb és újabb munkahösteretek születnek, melyek közvetlenül szintén a kormányprogram megvalósítását segítik elő.

A most kibocsátásra került IV. Békekölcson nagy lelkesedéssel jegyezte dolgozó népünk, tudva azt, hogy az államnak kölcsönadott forintjaival is nagymértékben hozzájárul a program megvalósításához, s saját életszínvonalának emeléséhez is. Népünk az elmúlt évek során csaknem 5000 millió forintot adott kölcson a népgazdaságnak az államkölcsönök jegyzése formában. Ennek nem kis része van abban, hogy

TERVEINK MEGVALÓSÍTÁSÁHOZ

elegendő pénz áll rendelkezésre és ezzel hatalmas arányú beruházásokat tudunk eszközölni. Minden az államnak kölcsönadott forint megtérül, vagy már meg is térült, részben hatalmas békealkotásainkban, részben pedig annak a körülbelül 5 millió boldog nyertesnek a személyében, kik az eddigi nyereségek sorsolásakor mintegy 800 millió forintot kaptak vissza kölön-

böző összegű nyereségek formájában.

Egyetemi dolgozóink közül is sokan vannak olyanok, kik a boldog nyertesek közé tartoznak. Körülbelül százezer forint az az összeg, melyet visszakaptunk közvetlenül nyereségek formájában. Például legutóbb a II. Békekölcson szeptemberi harmadik sorsolásakor a Tudományegyetem dolgozóit csaknem 25.000 forintot nyertek. Így a Bölcsészettudományi karon Karácsonyi docens 1100, Koltay-Kastner professzor 1000 Ft-ot, a Természettudományi karon Magyar Ferencné 500, Paréj Kálmáné 500 Ft-ot, Halász és Buza jogikari professzorok 500—300 Ft-ot, Mikolovits és Dombóvári elvtársak, a Terv- és Pénzügyi Osztály dolgozóit 300—300 Ft-ot, rajtuk kívül még sokan mások 200—300 Ft-ot nyertek. Velük együtt minden egyetemi dolgozó vallja, hogy

KÖLCSONADOTT FORINTJAI

is nagy mértékben hozzájárultak a hatalmas beruházások megvalósításához, melyeknek kézzelfogható bizonyítékai, kőbe és betonba épített művei a méreteiben impozáns és berendezéseiben modern »Béke-épület«, a gyönyörűen berendezett Gyermekklinika, az újonnan berendezett diákotthonok, a korszerűen átalakított könyvtári olvasó és kölcsönző terem, új egyetemi intézeteink és klinikáink.

Sorolhatnánk létesítményeink számát egyetemi, városi, sőt országos viszonylatban is, melyek mind azt bizonyítják, hogy államunknak kölcsönadott forintjaink mind olyan helyre kerültek, ahol befektetve dolgozóink életszínvonalának emelését célozzák. A most kibocsátásra került IV. Békekölcson minden forintja dolgozóink jólétét segíti elő. A jegyzési felhívásból mindenki örömmel állapította meg, hogy megtakarított forintjaink nagymértékben hozzájárulnak a kormány célkitűzései megvalósításához, an-

nál is inkább, mert a befizetett összegeket államunk arra használja fel, hogy

TÖBB ÉS JOBB FOGYASZTÁSI CIKK

álljon a dolgozók rendelkezésére.

A IV. Békekölcson jegyzése technikai lebonyolítása igen nagy, de megfizető feladat elé állította a Tudományegyetem Terv- és Pénzügyi Osztályát és az egyetemi tömegszervezetek vezetését, s melyet — elmondhatjuk — minden zökkenő nélkül lebonyolítottak. Dolgozóink öntudatát dicséri, hogy jegyeztető párjaikat sehol sem találkoztak ellenséges megnyilvánulással, sőt mindenki anyagi erejéhez mérten vette ki részét a jegyzésből. Örömmel töltött el bennünket az a tudat, hogy a jegyzett összeg 20 százaléka területünkön maradt. Ezt új szociális és kulturális beruházásokra fordíthatjuk.

A IV. Békekölcson sikeres lebonyolításának feladata a Tudományegyetem Terv- és Pénzügyi Osztályára hárul. Az osztály dolgozóit ilyen természetű munkáit a korábbi évekhez hasonlóan most is olyan szorgalommal és törhetetlen lendülettel iparkodnak ellátni, hogy az a népgazdaság számára hasznos és eredményező legyen. Ehhez szükséges, hogy munkájukat tudásuk teljes latbavetésével végezzék. Ha így dolgoznak, akkor az eredmény nem maradhat el. Ismét olyan eredményt érnek el, mint a III. Békekölcson lebonyolítása során, amikor is a város hivatalai és vállalatok között indított munkaversenyben az egyetemnek az első helyet biztosították. Az eredményes munkához minden lehetőség adva van, most csak rájuk múlik, hogy ezeket a népgazdaság és az egyetem szempontjából döntő feladatokat a jövőben is hasonló ügybuzgalommal lássák el.

Kószó András

Tud. Egy. békekölcson felelőse

Az új pártoktatási év ele

Az ideológiai munka, a pártoktatás területe a Kommunista Párt ember- és társadalomformáló tevékenységének egyik legfontosabb eszköze. Ugyanis minél jobban előrehaladunk a szocializmus építésében, a kulturális nevelőmunka annál fontosabb helyet foglal el pártunk gyakorlatában. A pártoktatás hozzásegít bennünket ahhoz, hogy ideológiai képzettségünket, eszmei-politikai színvonalunkat szervezett keretek közt emeljük. Párttagunk ideológiai színvonalának emelkedése viszont gyümölcsözően visszahat egész gazdasági, szervező-, valamint kulturális-nevelőmunkánkra, magánuk, az osztályharcnak a vitelére és szocialista hazánk védelmére is. Nem kell bővebben fejtegetni, hogy minél öntudatosabbak kádereink, annál jobban megállják helyüket a napról-napra élesedő osztályharcban, annál jobban helytállnak termelőmunkájukban, vagy szervező-, irányító-tevékenységünkben és annál szilárdabban sorakoznak fel szeretett szocialista hazánk védelmére.

Az elméleti tájékozottság, a Marxizmus-leninizmus beható ismerete ugyanakkor hozzásegít bennünket ahhoz, hogy míg magunk is fel tudjuk fedezni a menőközben elkövetett hibákat és megtaláljuk a hibák kijavításához legcélravezetőbb eszközöket. Megfelelő elméleti képzettség nélkül nem lehetünk tevékeny katonái pártunknak abban a harcban, melyet a gazdasági építés területén elkövetett hibák kijavításáért vív.

Pártoktatásunk egyik legfontosabb gyakorlati feladata az, hogy az előttünk álló aktuális kérdések megoldására mozgósítsa a hallgatókat. A propagandamunka, melyet pártoktatásunk végeznek, nem öncélú, s nem csak azért folyik, hogy a hallgatók marxista műveltsége nagyobb legyen, hanem, hogy — az elmélet és gyakorlat alkotó kapcsolatán keresztül — elméletileg képzettebb kádereink több és jobb gyakorlati munkát tudjanak kifejtetni. A Központi Vezetőség határozata és kormányunk programja az eddigénél sokkal inkább megköveteli az elmélet és gyakorlat egyesítését. Minden feladatra kerülő témakörben eredményesülnie kell a Központi Vezetőség határozata szellemének.

A pártoktatási évad megindulásával kapcsolatban komoly feladatok várnak mind propagandistáinkra, mind azokra a hallgatókra, akik-

nek az a megfizetetés jutott osztályrészül, hogy idén is részt vehetnek a pártoktatásban. A propagandista elvtársaknak felelősséget kell vállalniuk hallgatóik neveléséért, azok fejlődéséért, s végül fokozottan hallgatóik szervezeti összetartásáért is. Ez utóbbi is elsősorban nem szervezési, hanem politikai és nevelési munkát igényel. A hallgatók fejelemét és rendszeres tanulását mindenképp a foglalkozások megfelelő színvonalával biztosítja. A propagandistára az a megfizető feladat hárul, hogy hallgatóival pártunk politikáját, a marxizmus-leninizmus tanításait megismertesse. A propagandistát a reábizott feladat jellegéből adódóan a marxizmus-leninizmus pedagógiájának lehet nevezni. Ez a megfizető feladat azzal a kötelezettséggel jár, hogy minden propagandista elvtársnak alaposan fel kell készülnie, biztosítania kell a foglalkozások magas eszmei-politikai színvonalát, hogy ezzel is kivívja hallgatói tiszteletét. A propagandista azonban nemcsak oktatója, hanem nevelője is hallgatóinak. Nevelni pedig csak az tud, aki saját példamutatásával formálja hallgatóit jobb, képzettebb, önfeláldozóbb kommunistákká.

Igen fontos feladat a hallgatókkal való egyéni foglalkozás is. Propagandistáink keressék fel hallgatóikat, beszélgessenek el velük arról, hogy mikor indul meg az oktatás, hol lesznek a foglalkozások. Győzzék meg hallgatóikat a pártoktatásban való részvétel megfizetőségéről, jelentőségéről. Tartsanak szoros kapcsolatot a pártszervezetek vezetőségével, a pártbizalmi és népnevelő elvtársakkal, hogy ők is hasonlóképpen foglalkozzanak az oktatásban résztvevő, hozzájuk tartozó párttagokkal és pártönkivüliekkel.

Idén a pártoktatásba elsősorban azokat a pártönkivülieket vontuk be, akik becsületes munkájukkal, politikai megbízhatóságukkal bebizonyították: méltók arra, hogy tagjelöltség szempontjából számításba vegyük őket. Propagandistáink különös figyelemmel és szeretettel foglalkozzanak ezekkel az elvtársakkal és legyenek meg minden annak érdekében, hogy — megfélemlen fejlődhessenek. Az elvtársaknak — viszont jó tanulással, alapos felkészüléssel és még jobb hivatali munkával kell bebizonyítaniuk, hogy méltók az előlegezett bizalomra.

BABINSZKY ERZSÉBET

Az I. Belklinika egyik legjobb ápolója

A felszabadulás után egyik leggyakrabban használt jelszó lett: „Legfőbb érték az ember“. Ennél a jelszónak szolgálatában állnak a szegedi klinikák és az orvostudományi intézetek is. E jelszó megvalósításáért dolgoznak az orvosok és az önfeláldozó ápolónővérek. A szorgalmas, önfeláldozó, munkáját szívvel-lellekkel végző ápolónők mintaképe az I. számú Belklinikán dolgozó Babinszky Erzsébet osztályvezető nővér, aki amellet, hogy munkáját kiválóan elvégzi, tapasztalatait, szakmai tudását szívesen adja át a melléje beosztott nővéreknek.

Babinszky Erzsébet 1931-ben született Békéscsabán. Édesapja ácssegéd volt, tizen voltak testvérei. Általában, mint minden soktagú család, ők is nélkülözésen mentek keresztül a multban. Babinszky nővér iskolai elvégzése után dohánybevitelben dolgozott, majd itt megbetegedett és différiálva kórházban került.

A kórházban megszerelte az ápolónői munkát, itt látta meg, hogy az önfeláldozó, emberéleletmentő munkából az orvosok mellett bőven kijut az ápolónővéreknek is. A kórházból való kibetétel után határozta el magát, hogy ápolónő lesz. Elvégezte a vöröskeresztes tanfolyamot, majd utána a kétéves betegápolói iskolát kitűnő eredménnyel. Azonban az eiről szép eredménnyel nem elégedett meg, azóta is szakmailag állandóan képezi magát. Beiratkozott a dolgozók esti gimnáziumába is, ahol szintén jól megállja a helyét. Az elmúlt évet is jó eredménnyel

végezte. Jelenteg a harmadik gimnáziumot végzi.

Mint minden embernek, Babinszky Erzsébetnek is voltak hibái. Magatartása egy kissé fölényes volt a nálaál gyengébb képzettségű munkatársaival szemben. Ezekre a hibákra időben felhívták Babinszky nővér figyelmét, s ő erő akarattal kiküszöbölte ezen hiányokat. Munkatársaihoz, a betegekhez való viszonya példás. Ezt bizonyítják a bentfekvő betegek, akik csak szeretettel beszélnek Babinszky nővérrel.

A magunk részéről további eredményes munkát kívánunk Babinszky Erzsébet nővérek. Torábbra is lelkiismeretesen munkálkodjon azon, hogy a Belgyógyászati klinikán fekvő beteg dolgozó emberek minél előbb gyógyuljanak meg, hogy el a klinikát és egészségesen térjenek vissza a termelő munkába.

Beszélgetés egy könyvtárossal

Talán már fél éve is elmúlt, hogy az Egyetemi Könyvtárban voltam. Még januárban kikölcsönöztem két könyvet, de nem vittem vissza háziáradóre, mindig halasztottam és annyire elhanyagoltam, hogy később szégyellem visszahítni. Már az olvasójeggyem is elvesztett... és szinte teljesen elfelejtettem, hogy Egyetemi Könyvtár is létezik. Csak az a két könyv idézte fel újra és újra az emléket. Ugyannyira, hogy már megszoktam a magam hanyagságát, meg a könyvek „szemrehányásait“ és minderre elkészülve, elindultam a könyvtárba. Szoklatlanul újjak találtam mindent, alig tudtam tájékozódni.

A régi ruhatár helyén esinosan berendezett büffet helyeztek el. A katalógus-terem is egészen átálkult, megszépült.

Elvesztett olvasójeggyem helyett újat kellett kérnem. Már tanácsosabbnak láttam visszafordulni, mert az íróasztal előtt legalább tizenketten álltak beiratkozásra várva. Joghallgató, főiskolai hallgató, közműves, kereskedő, bölcsészhallgató... és egy sereg más foglalkozású elvtárs iratkozott be előttem. Nemsokára én is sorra kerültem.

Molnár István elvtárs ült az íróasztalnál. Kérdő tekintettel nézett rám. Kissé szégyenkezve mondtam meg neki, hogyan jártam, mivel ismerős.

— Ej, pedig ha tudnád, hogy a kétfőzerötvenkilencedik vagy, biztosan restelnéd magad. Bizony, pontosan kétfőzerötvenkilenc egyetemi és főiskolai hallgató keresett már fel bennünket ebben a tanévben. És ezek többsége rendszeresen látogatja a könyvtárat.

— Csodálkozom, hogy úgy elmaradtál — mondta. Próbáltam magam menteni, bár nem volt rá szükség.

De Molnár elvtárs tovább folytatta.

— Az idén jóval módszeresebb a könyvtár munkája. Csak egyet mondjak; minden kötelező olvasmányt biztosítottunk számotokra, a marxista művekből az egyetemi tankönyvekből pedig jelenként 10—40 példány áll rendelkezésetekre.

— Jó jó, ezt máshol is meg tudom szerzeni, de alig van valamitek, ami igazán friss.

— No látod, ez az eredménye, hogy régen voltál itt. És felsorolt egy egész sereg újonnan beszerzett könyvet.

Még egy próbálkozást tettem, hogy bebizonyítsam igazságomat.

— Hát meg van például, Mitchell Wilson: Villámok között című műve — kérdeztem.

— Meg, több példányban is megvan. De ennél többet mondom. Novemberben éppen erről a könyvről rendezünk ankétot. Ha a DISZ jó könyvpropagandát fejt ki és eléri, hogy akkorra többen elolvassátok ezt a népszerű és komoly művészi értékeket képviselő művet, az nagyon sokat fog jelenteni. Ez a könyv a világvilágban is számottevő...

Ezzel teljesen leforrázott, de nem adtam fel az ellenállást.

— Hát jó, ez megvan, de Bornemissza: Örögi kísértetek című munkáját biztosan nem tudnád ideadni.

— Hát azt nem. Könyvvalóban nincs meg, de megvan mikrofilmen.

Ez azt jelenti, hogy pontos fénynek, mert ezekhez a feladatokhoz is

A Szegedi Egyetemi Könyvtár segíti hallgatóink tanulmányi munkájukban

képmásolatban olvasható az eredetijét. De ha nincs is meg valami, ami kellené — mert ilyen is előfordulhat — mi meghozatunk valamelyik magyar, vagy külföldi könyvtárból.

— Szóval... megyek... beadom ezt a két könyvet, azután majd keressék valamit.

Visszatérve a katalógus-terembe, különös felirásokat láttam egy fiókesorban. Illyenféléket: NEP-NER, PAR-RAC. Kíváncsian

kihúztam az egyik fiókot és nagy csodálkozásomra címetek, fejezet-címetek láttam felírva a lapokon és alul volt a szerző neve, művének címe és azok a lapszámok, melyeken a keresett tárgykör megtalálható. Kevés tüprengés után rájöttem, hogy ez a marxista művek tárgykör szerinti katalógusa. Így ha pl. a neomalthusianizmusról akarok olvasni, kikeresem ezt a címet és mindjárt megtudom, hogy erről a Szabad Nép egyik számú írt. Hát ez igazán nagyszerű.

— Bognár Dezső állította össze. Az eddigi munkában jól bevált — mondta Molnár elvtárs —, míg mosolyogva figyelté hanyagságomból eredő tájékozatlanságomat. Azután közelebb jött hozzám és érdeklődött, hogy mi érdekelné. Megkezdtem már a saakdolgozatom írását, tárgyilagosa a tudományos diákkör-nyeknek, mert ezekhez a feladatokhoz is

komoly segítséget tudnak nyújtani bibliográfiai tájékoztatással. Ekkor az órára néztem. Alaposan elbeszélgettem az időt. Mennem kell, Molnár elvtárs, köszönöm az úbaigazítást. Erután gyakorlatban megfordulok itt nálatok. Ebből a beszélgetésből sok mindent megtudtam, s így sok mindent elmondhatlak.

s. i.